

и да го помоли да бѣга отъ нашата земя...

Царѣтъ пратилъ единъ святъ човѣкъ. Тоягата не щѣла да го бие. Дѣдо Хозаръ послушалъ сватия човѣкъ и се заселилъ съ жена си и съ дѣцата си въ Америка.

Тамъ поради своето богатство и сила дѣдо Хозаръ билъ избранъ за управителъ. Той живѣлъ дълго, и правилъ много добрини на хората.

Жълтицитѣ въ неговата кисийка не се свършвали никога. И толкова купуща злато той извадилъ изъ нея, щото Американцитѣ опрѣдѣлили една мѣстность — *Калифорния* — и въ нея заровили подъ земята дѣдовото Хозарово злато. А когато нѣмало вече мѣсто дѣ да го турятъ, тѣ го натоварили на параходи и го изпращали за Европа. И до сега още изкарватъ отъ Калифорния злато за Европа и все още не може да се свърши.

Герой и чудовища.

Стегналъ се Борчо съ тржба, стрѣли, сабя... като сжщински юнакъ и се отправилъ къмъ ближната селска гора. Заедно съ Борча отишли и неговитѣ любими другари — четирѣхъ дребни кученца и едриятъ Караманъ.

Стигналъ Борчо въ гората, избралъ една хубава поляна и почналъ играта.

— Сивка, Змейчо, Драга, Бобчо, Караманъ! Азъ съмъ славенъ горски царь... Имамъ сабя, имамъ мечъ, бѣгайте отъ менъ далечъ!... Ще се бия безъ да си почина... Вие сте неприятелска